

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/10/2025
Identifikačné číslo spisu: 6118200457
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:6118200457.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beaty Miničovej a členiek senátu Mgr. Sone Pekarčíkovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v spore žalobcu: ČSOB Leasing, a.s., so sídlom Žižkova 11, 815 10 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 704 713, zastúpeného spoločnosťou act legal s. r. o. (obchodné meno do 31. januára 2026: Malata, Pružinský, Hegeduš & Partners s.r.o.) so sídlom Twin City Tower, Mlynské nivy 10, 821 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 47 239 921, proti žalovanému: Ing. Q. D., narodený XX. C. XXXX, bytom F. N. XXXX, XXX XX F., zastúpenému JUDr. Michalom Hoffmannom, advokátom so sídlom Nám. Sv. Anny 20/A, 911 01 Trenčín, IČO: 37 914 375, o zaplatenie 107.786,10 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. PB-8Cb/7/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. mája 2024, č. k. 41Cob/68/2023-717, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. mája 2024, č. k. 41Cob/68/2023-717, v časti jeho prvého a tretieho výroku a rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 7. decembra 2022 v časti jeho prvého a tretieho výroku z r u š u j e a v e c v r a c i a Okresnému súdu Trenčín na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) ako súd prvej inštancie svojím rozsudkom č. k. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 7. decembra 2022 prvou výrokovou vetou zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 100.135,55 Eur a úroky z omeškania 8 % ročne zo sumy 100.135,55 Eur od 06.09.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku, druhou výrokovou vetou žalobu vo zvyšku zamietol, treťou výrokovou vetou rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému, ktorý je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 85,80 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, o ktorej bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré po právoplatnosti rozsudku vydá súdny úradník a štvrtou výrokovou vetou zaviazal žalovaného nahradiť štátu znalečné, ktoré štát vyplatil znalkyni Mgr. Eve Forgáčsovej.

2. Z odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že žalobca sa žalobou domáhal, aby súd zaviazal

spoločnosť PRODUKT SK s.r.o., Top Wheels, s.r.o., ETOP ADVERTISING, s.r.o. a žalovaného zaplatiť žalobcovi 107.786,10 Eur, úroky z omeškania 8 % ročne zo sumy 107.786,10 Eur od 06.09.2016 do zaplatenia na tom skutkovom základe, že:

Žalobca dňa 6.7.2012 uzatvoril so spoločnosťou PRODUKT SK s.r.o. Zmluvu o leasingu nehnuteľností č. LRF/12/80351, ktorej účelom bolo refinancovanie obstarania nehnuteľností špecifikovaných v čl. III tejto zmluvy. Súčasne uzatvoril Dodatok č. 1 k Zmluve. Obstarávacia cena nehnuteľnosti bola 1.050.945,60 Eur vrátane DPH. Spoločnosť PRODUKT SK s.r.o. sa zaviazala poskytnutý leasing splácať formou pravidelných mesačných splátok v celkovom počte 144 splátok; prvých 48 splátok bolo dojednaných vo výške 7.890,30 Eur, splátka 49 v sume 630.221,99 Eur a ďalšie splátky vo výške 100,- Eur. Spoločnosť PRODUKT SK s.r.o. uhradila len prvých 42 splátok, splátku 43 čiastočne a ďalšie splátky vôbec, v dôsledku čoho žalobca vypovedal leasingovú zmluvu k 03.05.2016 a následne vyúčtoval spoločnosti PRODUKT SK s.r.o. všetky nároky, ktoré mu vznikli v súvislosti s vypovedaním leasingovej zmluvy. Celkový nedoplatok spoločnosti PRODUKT SK s.r.o. predstavoval 105.972,37 Eur a tento bol vyzvaný na jeho zaplatenie do 05.09.2016.

Žalobca uzatvoril dňa 06.07.2012 so spoločnosťou PRODUKT SK s.r.o. Zmluvu o leasingu nehnuteľností č. LRF/12/80352, ktorej účelom bolo refinancovanie obstarania nehnuteľností špecifikovaných v čl. III zmluvy a Dodatok č. 1 k zmluve. Obstarávacia cena nehnuteľnosti bola 68.244,- Eur s DPH. Spoločnosť PRODUKT SR s.r.o. sa zaviazala splácať poskytnutý leasing formou pravidelných mesačných splátok v celkovom počte 144 splátok; prvých 48 splátok bolo dojednaných vo výške 505,87 Eur, splátka č. 49 v sume 40.917,36 Eur a ďalšie splátky vo výške 0 Eur. Spoločnosť uhradila len prvých 43 splátok, v dôsledku čoho žalobca vypovedal leasingovú zmluvu k 03.05.2016. Následne vyúčtoval spoločnosti PRODUKT SK s.r.o. všetky nároky, ktoré mu vznikli v súvislosti s vypovedaním leasingovej zmluvy. Celkový nedoplatok predstavoval 1.813,73 Eur a tento bol vyzvaný na jeho zaplatenie do 05.09.2016. Spoločnosti Top Wheels, s.r.o., ETOP ADVERTISING a žalovaný vyhlásili v ručiteľských listinách, že zaplatia dlh spoločnosti PRODUKT SK v prípade, že tento svoj dlh voči žalobcovi nesplní a stali sa ručiteľmi spoločnosti PRODUKT SK s.r.o. Žalobca do dňa spisania žaloby eviduje nesplatený dlh vo výške 107.786,10 Eur.

3. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že predmetné zmluvy o leasingu nehnuteľnosti boli uzatvorené platne a pokiaľ žalovaný spochybňoval platnosť zmlúv tým, že nebol dodržaný spôsob konania v mene spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o., z výpisu z obchodného registra vyplýva, že ku dňu 06.07.2012 zastupovali a v jej mene konali dvaja konatelia spoločne, z čoho vyplýva, že predmetné leasingové zmluvy za leasingového nájomcu podpísali práve obaja vtedajší konatelia spoločnosti. Pravosť podpisu konateľa Ing. Q. D. v zmluve sporná nebola, keď uviedol, že leasingovú zmluvu podpisoval a grafologický znalecký posudok potvrdil, že aj podpis druhej konateľky je pravý. Podľa súdu neplatnosť zmluvy nie je spôsobená ani neurčitým a zavádzajúcim označením zmluvných strán, keďže aj z poslednej strany zmluvy je dostatočne jasné, že zmluvnými stranami leasingovej zmluvy sú ČSOB Leasing, a.s. a PRODUKT SK, s.r.o. a že Y. D. a Ing. Q. D. ako konatelia konali práve za PRODUKT SK, s.r.o., t. j. za leasingového nájomcu. Na základe predmetných zmlúv o leasingu nehnuteľností spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. vzniklo právo na to, aby po dobu trvania leasingu užíval určité priestory a aby vo vzťahu k ostatným priestorom vykonával povinnosti prenajímateľ, resp. práva a povinnosti z podnájomných zmlúv a povinnosť zaplatiť žalobcovi leasingové splátky. V odseku 11 a 16 napadnutého rozsudku následne súd prvej inštancie vyčíslil výšku žalovanej sumy, ktorú bol povinný PRODUKT SK, s.r.o. žalobcovi zaplatiť.

Spolu so sumou istiny súd za oprávnené považoval aj úroky zo zostatku istiny, keď uviedol, že v súvislosti s úrokom 2,468 % ročne si v čl. 3.4 zmluvy strany dohodli o 2 % p.a. vyšší úrok, než si žalobca uplatnil. Súd prvej inštancie poukázal na to, že pokiaľ žalobca spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. fakturoval sumy titulom zmluvnej pokuty podľa čl. 6VZP, súd tieto sumy žalobcovi nepriznal, nakoľko v konaní vyšlo najavo, že súčasťou predmetnej leasingovej zmluvy neboli žiadne všeobecné zmluvné podmienky, preto súd nemohol preskúmať, či boli splnené podmienky uvedené v údajnom článku 6 nutné na vznik nároku žalobcu na zmluvnú pokutu, a preto vychádzal z toho, že žalobcovi tieto sumy nepatria. Z uvedeného mal súd prvej inštancie za to, že spoločnosť PRODUKT SK, s.r.o. bola žalobcovi povinná doplatiť zvyšných 100.135,55 Eur, keďže predmetný nárok žalobcu bol medzičasom uspokojený v rozsahu 465.000,- Eur a 35.000,- Eur, ktoré sumy žalobca získal speňažením predmetov

leasingu.

Pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že žalobca predmety leasingu predal za výrazne podhodnotenú cenu, okresný súd uviedol, že zo stanoviska NS ČR zo dňa 08.09.2010 sp. zn. Cpjn/204/2007 vyplýva, že „Pri predaji predmetu leasingu je leasingový prenajímateľ povinný postupovať s náležitou starostlivosťou. Pokiaľ by sa predajná cena predmetu leasingu podstatne odchyľovala od obvyklej ceny, je potrebné pri odpočte vychádzať z tejto obvyklej ceny. Rovnako v prípade, že by si leasingový prenajímateľ predmet leasingu ponechal, patrí leasingovému nájomcovi obvyklá cena vráteného predmetu leasingu“. V súdnej veci však podľa názoru súdu žalovaný v konaní nepreukázal, že v deň predaja predmetných nehnuteľností, t. j. k 14.07.2016 bola ich všeobecná hodnota vyššia ako 500.000,- Eur a súd nemal pri výpočte výsledného dlhu dôvod vychádzať z inej kúpnej ceny, než aká bola dohodnutá v kúpnej zmluve zo 14.07.2016. Súd nemal preukázanú správnosť záveru žalovaného, že je vylúčené, aby sa hodnota predmetných nehnuteľností v priebehu 4, resp. 6 rokov znížila o viac ako polovicu, ktoré tvrdenie žalovaný nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi. Pre rozhodnutie v súdnej veci bola podľa názoru súdu relevantná cena k júlu 2016, pričom dokumenty predložené žalovaným preukazujú hodnotu nehnuteľností až k máju 2018. Pokiaľ žalovaný tvrdil, že nepodpísal ručiteľskú listinu 12/80352, skonštatoval súd prvej inštancie, že grafologicky znalecký posudok potvrdil, že podpis na tejto nedatovanej ručiteľskej listine je podpisom žalovaného.

Žalovaný argumentoval tým, že ručiteľské listiny sú absolútne neplatné z dôvodu, že žalovaný o nich neinformoval svoju manželku, ktorá mu ani na túto nie bežnú vec nemohla udeliť súhlas a že nedisponuje takým majetkom patriacim do BSM, ktorý by postačoval na uspokojenie pohľadávky žalobcu, súd prvej inštancie uviedol, že mu je známe rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 26/2010, avšak známa je mu aj novšia súdna prax, keď sa súd vyššieho stupňa nestotožnil s tým, že urobenie ručiteľského záväzku predstavuje právny úkon, ktorý je absolútne neplatný z dôvodov uvádzaných v náleze ÚS SR sp. zn. I. ÚS 26/2010 a s prihliadnutím na uvedený právny záver dospel k záveru, že žalovaný platne prevzal ručiteľským vyhlásením podľa § 303 Obchodného zákonníka ručenie za záväzky spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. zo zmlúv o leasingu nehnuteľností zo dňa 06.07.2012, pre prípad, že tieto nesplní spoločnosť PRODUKT SK, s.r.o.

Pokiaľ žalovaný argumentoval, že ručiteľská listina je absolútne neplatná z dôvodu, že na nej nie je uvedený dátum, súd sa s týmto názorom žalovaného nestotožnil, keď podľa jeho názoru právny poriadok iba výnimočne sankcionuje neuvedenie dátumu s neplatnosťou právneho úkonu, napr. § 476 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z čoho potom vyplýva, že v prípadoch, keď zákon všeobecne nevyžaduje uvedenie dátumu na listine, jeho neuvedenie nespôsobuje neplatnosť. Nestotožnil sa súd prvej inštancie ani s názorom žalovaného, že ručiteľská listina je absolútne neplatná z dôvodu jej neurčitosti, keďže nie je možné predpovedať budúcnosť a táto nemožnosť predpovedania budúcnosti potom nevyhnutne vnáša určitú neurčitosť aj do ručiteľskej listiny, keď v momente jej podpísania ručiteľ nevie skutočne, či bude musieť v budúcnosti zaplatiť 0,- Eur, alebo napr. 100.000,- Eur, prípadne 1.000.000,- Eur. Tento typ neurčitosti nie je absenciou určitosti v tom zmysle, ako ju pre platnosť právneho úkonu vyžaduje § 37 Občianskeho zákonníka. Predmetná listina je dostatočne určitá, keď okruh pohľadávok, ktoré sa zaviazal žalovaný zaplatiť je daný tým, že ide o akúkoľvek pohľadávku vzniknutú na základe zmlúv č. LRF/12/80351 a LRF/12/80352. V konečnom dôsledku žalovaný ako konateľ spoločnosti podpísal aj samotné leasingové zmluvy, preto je zrejmé, že tento vedel, aké konkrétne záväzky vzniknú, resp. môžu vzniknúť spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. a vedel, aké pohľadávky žalobcu bude musieť ako veriteľ uspokojiť.

Súd prvej inštancie nedospel ani k záveru o neplatnosti čl. 7.8 leasingovej zmluvy, ktorého neplatnosť v rozpore s dobrými mravmi namietal žalovaný, k čomu sa vyjadril v ods. 27 napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že on je spotrebiteľ a pokiaľ aj ručí, toto ručenie treba posúdiť podľa Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie uviedol, že k tejto problematike sa už vyjadril aj odvolací súd, a to v odseku 16.5 odôvodnenia uznesenia č. k. 8Cob/5/2021-804. K argumentácii žalovaného, že v konaní nebolo preukázané, že žalobca doručil výpovede leasingových zmlúv, poukázal súd, že žalobca predmetné výpovede zaslal spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. dňa 06.05.2016 prostredníctvom pošty, pričom adresát si zásielku neprevzal a táto bola uložená dňa 09.05.2016.

K námietke žalovaného, že hoci žalobca jednostranné právne úkony smerujúce k ukončeniu leasingových zmlúv nazval výpoveď, hoci v skutočnosti ide o odstúpenie od zmluvy, uviedol súd prvej inštancie, že tento jeho názor je správny. Nesprávne sú však úvahy žalovaného ohľadom toho, aké má

uvedená skutočnosť dopady na nároky žalobcu. Ako totiž Najvyšší súd ČR vysvetlil v uvedenom stanovisku, § 351 Obchodného zákonníka má povahu dispozitívnej normy a je prípustné, aby boli nároky strán pri odstúpení upravené leasingovou zmluvou odlišne. Následne v odseku 33 súd prvej inštancie rieši a vysporiadava sa s terminológiou výpoved', namiesto pojmu odstúpenie, vyčíslením nárokov žalobcu s tým, že tieto jeho nároky zodpovedajú nárokom, ktoré vznikajú práve v dôsledku odstúpenia. Keďže pri leasingovej zmluve povinnosť vrátiť poskytnuté plnenie zahŕňa potrebu refundácie celej kúpnej ceny, ktorú leasingovka zaplatila za predmet leasingu, správne sa žalobca domáhal aj tej časti kúpnej ceny leasingu, ktorú mu nájomca do okamihu odstúpenia nezaplatil.

O trovách konania rozhodol súd podľa pomeru úspechu a neúspechu, žalobca si uplatňoval v konaní zaplataenie sumy 107.786,10 Eur, úspešný bol vo výške 100.135,55 Eur. Pomer úspechu a neúspechu bol teda 92,90 % ku 7,10 %, preto súd žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 85,80 % trov potrebných na účelne uplatňovanie práva. V konaní bolo znalkyni Mgr. Forgácsovej právoplatne priznané znalečné vo výške 1.382,94 Eur (č. l. 474). Pretože znalkyni bola časť znalečného - konkrétne suma 382,94 Eur vyplatená zo štátnych prostriedkov, súd štátu priznal nárok na tieto trovy.

4. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) dovolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 29. mája 2024, č. k. 41Cob/68/2023-717, rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 7.decembra 2022 v napadnutej I., III. a IV. výrokovej vete potvrdil (I. výrok) a odvolanie žalovaného proti napadnutej II. výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 7.decembra 2022 odmietol (II. výrok).

5. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že odvolací súd s poukazom na ust. § 383 CSP vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, že nárok žalobcu je dôvodný v časti 100.135,55 Eur spolu s úrokmi z omeškania. Výkonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobca ako leasingový prenajímateľ uzatvoril so spoločnosťou PRODUKT SK, s.r.o. ako leasingovým nájomcom zmluvy o leasingu, ktoré za spoločnosť PRODUKT SK, s.r.o. podpísala Y. D. a Ing. Q. D. ako konatelia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca dňa 03.05.2016 predmetné leasingové zmluvy vypovedal z dôvodu omeškania spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. s úhradou splátok. Nepreukázala sa v konaní ako dôvodná námietka žalovaného, že predmetná výpoved' z leasingovej zmluvy nebola leasingovému nájomcovi doručená, keď v súdnom spise je dôkaz o tom, že žalobca predmetné výpovede zaslal spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o. dňa 06.05.2016, adresát zásielku neprevzal, táto bola uložená dňa 09.05.2016. Nebolo podľa názoru odvolacieho súdu sporné ani to, že v predmetných ručiteľských listinách Ing. Q. D. prehľásil veriteľovi ČSOB Leasing a.s., že ho uspokojí, ak dlžník PRODUKT SK, s.r.o. nesplní svoj záväzok zaplatiť veriteľovi niektorú z pohľadávok vzniknutých na základe zmlúv o leasingu nehnuteľností. Krajský súd zdôvodnil, že súd prvej inštancie sa zaoberal i námietkou žalovaného ohľadne neplatnosti leasingovej zmluvy, keď uviedol, že pravosť podpisu Ing. Q. D. na predmetnej zmluve nebola sporná, keď sám žalovaný uviedol, že leasingovú zmluvu podpisoval a zároveň grafologický znalecký posudok potvrdil, že aj podpis druhej konateľky je pravý. Dospel na základe uvedeného k právnenému záveru, že leasingová zmluva je platná.

V odseku 9 napadnutého rozsudku súd prvej inštancie skonštatoval, prečo zostal žalovaným už len žalovaný Ing. Q. D., v rozsudku sa podrobne vysporiadal aj s výškou pohľadávky žalobcu, ktorú považoval za oprávnenú, s týmto odôvodnením a zistením súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožnil a na toto odkázal.

Zároveň odvolací súd poukázal aj na čiastočné zamietnutie nároku žalobcu súdom prvej inštancie, v časti nepreukázanej uplatnenej zmluvnej pokuty ako aj ďalších súm, ktoré súd prvej inštancie nemohol preskúmať s poukazom na nesplnenie podmienok nutných na vznik nároku žalobcu na tieto sumy, preto súd uplatnenú zmluvnú pokutu ako aj ďalšie nešpecifikované sumy žalobcovi nepriznal.

6. Keďže súd prvej inštancie vo veci rozhodol už rozsudkom z 18.05.2020 č. k. 8Cb/7/2018-512, proti ktorému bolo podané odvolanie, o ktorom rozhodoval Krajský súd v Trenčíne uznesením č. k. 8Cob/5/2021-604 zo dňa 27. apríla 2022, bol Okresný súd Považská Bystrica viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý v časti ohľadne žalovaného 4/ Ing. Q. D. rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica, ktorým bola žaloba proti žalovanému 4/ zamietnutá zrušil, vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, keď v odôvodnení zrušujúceho uznesenia okrem iného uviedol, že v časti napadnutej

odvolaním týkajúcej sa žalovaného 4/ nie je z hľadiska odvolacieho dôvodu podľa § 389 ods. 1 písm. c/ rozsudok súdu prvej inštancie správny, súd v danej veci dospel k nesprávnemu právnemu záveru o neplatnosti ručenia žalovaného 4/ na základe ručiteľského vyhlásenia podľa ust. § 303 a nasl. Obchodného zákonníka, nakoľko ako spoločník spoločnosti ručí podľa ust. § 106 Obchodného zákonníka.

Vzhľadom na predmetné uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sa súd prvej inštancie zaoberal uvedenými skutočnosťami, keď pri opätovnom rozhodovaní dospel k záveru o platnosti leasingových zmlúv ako aj ručiteľských listín.

K odvolacím námietkam žalovaného, že nesúhlasí s rozhodnutím súdu, ktorý sa stotožnil s vyúčtovaním ukončeného leasingu, hlavne, čo do postupu speňaženia predmetov leasingu a ich kúpnej ceny, keď nevezal do úvahy predložený Znalecký posudok č. 78/2018 vyhotovený ku dňu 27.05.2018, Odborné vyjadrenie č. 33/2018 vyhotovené k 26.05.2018, ktoré ohodnotili cenu predmetu leasingu na 1.480.000,- Eur (ZP) a na sumu 1.660.000,- Eur (OV), odvolací súd zdôraznil, že predkladanie dôkazov a unesenie dôkazného bremena je v sporovom konaní úlohou sporových strán. V tejto súvislosti odvolací súd poukázal na čl. 8 CSP, v zmysle ktorého sú strany sporu povinné označiť svoje tvrdenia dôležité pre rozhodnutie veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Tým je vymedzená základná povinnosť sporovej strany predkladať skutkové tvrdenia aj dôkazy. Strana konania má najprv rozhodujúce skutočnosti tvrdiť a následne dôkazmi má byť ich pravdivosť preukázaná, teda až vykonanými dôkazmi majú byť tieto skutkové tvrdenia potvrdené alebo vyvrátené. Pokiaľ žalovaný predkladal súdu prvej inštancie dôkazy na preukázanie hodnoty predmetných nehnuteľností, ktoré boli vykonané k máju 2018, pričom predmetné nehnuteľnosti boli predané na základe kúpnej zmluvy zo 14.07.2016, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odseku 21 jeho rozhodnutia, keď tvrdenia žalovaného o tom, že je cena nehnuteľností, za ktorú boli predané neúmerne nízka, neboli preukázané žiadnymi relevantnými dôkazmi. Žalovaný ak bol toho názoru, že žalobca predal nehnuteľnosti pod cenu, bol podľa názoru odvolacieho súdu povinný tieto svoje tvrdenia preukázať relevantnými dôkazmi, pretože v rámci dokazovania v sporom konaní platí zásada, že každá strana musí niesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, t. j. kto tvrdí, ten dokazuje. Strana musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jej tvrdenia za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalovaný chcel preukázať neprímerane nízku predajnú cenu, bol povinný dôkazmi preukázať, akú hodnotu mali predmetné nehnuteľnosti ku dňu predaja, t. j. 14.07.2016, keďže znalecký posudok aj odborné vyjadrenie boli vykonané k máju 2018 a správne poukázal súd prvej inštancie aj na rozdiel cien v znaleckom posudku a v odbornom vyjadrení, a to až v sume 180.000,- Eur.

Odvolací súd zároveň skonštatoval, že súd prvej inštancie sa zaoberal pri svojom rozhodovaní aj stanoviskom NS ČR zo dňa 08.09.2010 sp. zn. Cpjn/204/2007, ktorého závery na svoje rozhodnutie aplikoval.

Vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že táto námietka žalovaného nie je dôvodná a nie je dôvodné ani jeho tvrdenie v odvolaní, že skutočnosť, že všeobecná hodnota predmetných nehnuteľností bola v čase ich predaja vyššia ako 500.000,- Eur vyplýva priamo z listinných dôkazov v spise.

7. Odvolací súd ďalej skonštatoval, že žalobca postupoval podľa leasingových zmlúv spoločnosti PRODUKT SK, s.r.o., keď ako leasingovému nájomcovi písomným podaním zo dňa 03.05.2016 adresoval „Výpoved“ zmluvy o leasingu nehnuteľností č. LRF/12/80351 a č. LRF/12/80352, v ktorých listoch uviedol, že v súlade s ustanovením článku 11.4 písm. a/ Zmluvy o leasingu nehnuteľností č. LRF/12/80351 zo dňa 06.07.2012 a LRF/12/80352 zo dňa 06.07.2012 uzavretými medzi spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s. Bratislava a spoločnosťou PRODUKT SK, s.r.o. Púchov týmito predmetné zmluvy ku dňu 03.05.2016 vypovedá. Dôvodom výpovedí je trvajúce omeškanie úhrady vo výpovediach uvedených splátok a faktúr. Odvolací súd zistil, že v leasingových zmluvách mali strany dohodnutú jednak možnosť výpovede zo strany ČSOB Leasing, a.s., a to v čl. 11.4, v čl. 11.4.3 mali dohodnutú možnosť, čo je v prípade ukončenia zmluvy výpovedou zo strany ČSOB Leasing, a.s. čo je si oprávnený účtovať ČSOB Leasing, a.s. a v čl. 11.4.4 zmluvy mali dohodnuté, že v prípade ukončenia zmluvy výpovedou zo strany ČSOB Leasing, a.s., prijme ČSOB Leasing, a.s. vrátený/odobratý PL do svojho majetku v hodnote predajnej ceny bez DPH, prípadne vstupnou cenou PL bez DPH pri uzatvorení novej leasingovej zmluvy. Následne v čl. 11.5 a nasl. mali strany leasingovej zmluvy dohodnuté ukončenie leasingovej zmluvy odstúpením od leasingovej zmluvy za podmienok v zmluve uvedených.

Vzhľadom na uvedené bolo podľa odvolacieho súdu zrejmé, že súd prvej inštancie vychádzal pri určení nároku žalobcu správne z čl. 11.4 a nasl. predmetných leasingových zmlúv, v ktorých si strany leasingových zmlúv dohodli nároky žalobcu v prípade výpovede zo strany ČSOB Leasing, a.s.

Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že v prípadoch leasingových zmlúv je potrebné vykonať vzájomné vysporiadanie ako následok odstúpenia od zmluvy a aplikovať ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy a strany sú povinné navzájom vrátiť poskytnuté plnenia, keď leasingovému nájomcovi vzniká z tohto vysporiadania povinnosť vrátiť predmet leasingu žalobcovi, ale zároveň má leasingový nájomca v rámci vysporiadania po ukončení leasingového vzťahu nárok na zaplatenie výťažku z predaja predmetu leasingu, nie však v sume, za ktorú žalobca predmet leasingu z oboch leasingových zmlúv predal, ale v obvyklej trhovej sume, ktorá reálne odpovedá hodnote predmetných nehnuteľností, odvolací súd skonštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal jednak cenu predmetu leasingu v čase predaja zmluvy tak ako správne uviedol súd prvej inštancie a zároveň nešpecifikoval žiadne svoje nároky, na ktoré by mal nárok podľa jeho tvrdenia v prípade ukončenia leasingových zmlúv.

Odvolací súd zdôvodnil, že žalobca ukončil leasingové zmluvy výpoveďou, vyčísliť si svoje nároky v súlade s ust. čl. 11.4.3 leasingových zmlúv tak, ako správne poukázal vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie, keď dospel k správne právnemu záveru, že si strany leasingových zmlúv svoje nároky skutočne upravili v čl. 11.4.3 leasingových zmlúv.

8. Vzhľadom na vyššie konštatované skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej prvej, tretej a štvrtej výrokovej vete je vecne správny, preto ho podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil. Odvolací súd odvolanie žalovaného proti napadnutej druhej výrokovej vete podľa § 386 písm. b/ CSP odmietol ako podané neoprávnenou osobou, nakoľko osobou oprávnenou je tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP). Keďže druhou výrovkovou vetou bola žaloba vo zvyšku zamietnutá, v tejto časti nedošlo k vydaniu rozhodnutia v neprospech žalovaného, preto v tejto časti jeho odvolanie odmietol.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí podľa § 262 ods. 2 CSP.

9. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalovaný, prípustnosť ktorého odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP, teda že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolateľ tiež tvrdil prípustnosť svojho dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/68/2023-717 zo dňa 29.05.2024 a súčasne aj rozsudok súdu prvej inštancie Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 07.12.2022 a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

10. Žalovaný (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľ“) uviedol, že vady zmätočnosti procesného postupu odvolacieho súdu podľa ust. § 420 písm. f) CSP spočívajú v absencii právnej úvahy či hodnotenia dôkazov a skutočností v rozsudku odvolacieho súdu, na základe ktorých súd dospel k právnemu záveru týkajúceho sa skutočnosti rozhodujúcej pre právne posúdenie predmetu sporu, a to určenia toho, ktorá právna úprava resp. aké zmluvné alebo zákonné ustanovenia majú byť aplikované na vysporiadanie zmluvných strán v prípade predčasne ukončeného leasingu. Žalovaný v tejto súvislosti namietal, že napriek tomu, že odvolací súd vyhodnotil úkon ukončenia leasingových zmlúv zo strany žalobcu ako odstúpenie od zmluvy (aj keď bol tento úkon zo strany žalobcu označený ako výpoveď), považoval súd aplikáciu ustanovení týkajúcich sa výpovede leasingovej zmluvy obsiahnutých v bode 11.4.3

leasingových zmlúv pre následne finančné vysporiadanie v prípade predčasného ukončenia leasingu na základe výpovede zo strany žalobcu za správnu a to bez toho, aby akýmkoľvek spôsobom objasnil, prečo ustanovenia leasingových zmlúv upravujúce práva a povinnosti zmluvných strán v prípade výpovede mali byť právnym základom pre vysporiadanie, ak právnym dôvodom ukončenia leasingových zmlúv bolo odstúpenie a nie výpoveď. Leasingové zmluvy pritom odlišovali spôsob ukončenia zmluvy formou výpovede v bode 11.4. a formou odstúpenia v bode 11.5. Žalovaný je presvedčený, že zdôvodnenie súdu prečo použil zmluvné ustanovenia týkajúce sa výpovede napriek tomu, že leasingové zmluvy boli ukončené odstúpením, je zásadnou a relevantnou otázkou, na ktorej závisí posúdenie oprávnenosti žalovaného nároku. Absencia premisy, na základe ktorej súd došiel k záveru o použití zmluvných ustanovení týkajúcich sa výpovede zmluvy aj pre prípad odstúpenia od zmluvy, je podstatnou vadou rozhodnutia a spôsobuje, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, z ktorého dôvodu žalovaný má za to, že týmto došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.

11. Žalovaný, tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledovných troch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené:

1. Je možné na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy aplikovať ustanovenia o výpovedi bez toho, aby to bolo dohodnuté medzi zmluvnými stranami?

2. Je žalobca v postavení leasingového prenajímateľa povinný preukázať obvyklú cenu predmetu leasingu v čase jeho predaja, ak žalobca tvrdí, že má nárok na zaplatenie konkrétnej sumy z finančného vysporiadania po predčasnom skončení leasingu?

3. Je žalobca v postavení leasingového prenajímateľa povinný preukázať, že postupoval pri predaji predmetu leasingu v rámci finančného vysporiadania s náležitou starostlivosťou, ak žalobca tvrdí, že má nárok na zaplatenie konkrétnej sumy z finančného vysporiadania po predčasnom skončení leasingu?

11.1. Vo vzťahu k prvej nastolenej otázke žalovaný tvrdí, že odvolací aj prvostupňový súd nesprávne aplikovali na vysporiadanie po predčasnom ukončení leasingu ustanovenie leasingových zmlúv týkajúcich sa výpovede zmluvy (nie odstúpenia), čo malo za následok nesprávne posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu v konaní. Žalovaný má za to, že aplikácia správneho zákonného resp. zmluvného ustanovenia na spôsob vysporiadania strán pri predčasnom ukončení leasingu má kľúčový význam pre posúdenie nároku žalobcu, nakoľko v prípade aplikácie zásad § 351 ods. 2 OBZ na finančné vysporiadanie a nie ustanovení o výpovedi by žalobca nárok z finančného vysporiadania nepreukázal.

Vo vzťahu k druhej dovolanej otázke žalovaný vytyka súdom, že tieto považovali za neunesenie dôkazného bremena zo strany žalovaného skutočnosť, že žalovaný nepreukázal cenu predmetu leasingu v čase predaja nehnuteľností. Žalovaný je presvedčený, že odvolací súd neoprávnene preniesol na žalovaného dôkazné bremeno, ktoré mal niesť žalobca ako strana sporu preukazujúca správnosť finančného vysporiadania po ukončení leasingu a tým aj oprávnenosť svojho nároku uplatneného žalobou.

Vo vzťahu k tretej nastolenej otázke dovolateľ uvádza, že žalobca v konaní nijakým spôsobom nepreukázal, že postupoval pri predaji predmetu leasingu tretej osobe s náležitou starostlivosťou a dokonca takúto skutočnosť ani netvrdil. Žalovaný pritom správnosť postupu žalobcu pri predaji predmetu leasingu v konaní rozporoval.

12. Žalovaný, tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP má to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky určenia rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy, pričom pri riešení tejto otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v uznesení NS SR 5Obdo/39/2021 zo dňa 07.12.2021. Žalovaný má za to, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR vyjadrenej v Uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/39/2021 zo dňa 07.12.2022, keď odvolací súd, potom ako správne vyhodnotil právny úkon v dôsledku ktorého došlo k ukončeniu leasingových zmlúv ako odstúpenie od zmluvy, neaplikoval na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán ustanovenie § 351 ods. 2 OBZ, pričom leasingové zmluvy neobsahovali vlastnú úpravu odkláňajúcu sa od § 351 ods. 2 OBZ.

13. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že v rozsahu priznaného nároku spoľahlivo preukázal svoj nárok čo právneho titulu ako i výšky, a to jednak skutkovými tvrdeniami a rovnako tak predloženými listinnými dôkazmi. Naopak žalovaný svoje tvrdenia, ktorými rozporoval nárok žalobcu nepodložil žiadnym relevantným dôkazom. Žalobca má za to, že zo strany žalovaného sa jedná o účelové konanie, keď v žiadnom prípade nebolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces, keď celá vzniknutá situácia vyplýva z absencie vlastných skutkových tvrdení a dôkazov zo strany žalovaného, pričom tieto nedostatky viedli k potvrdeniu rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom. Žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

14. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas (§ 427 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a aj dôvodné a napadnutý rozsudok ako i rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho dôvodne napádanom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (449 ods. 1, 2 a § 450 CSP).

15. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP:

17. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sa strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v zmätočnosti a nedostatočnej preskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie.

18. Relevantnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu podľa ust. § 420 písm. f) CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle vyššie citovaného ustanovenia sa rozumie nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zo zákonného, ale aj z ústavno-právneho rámca a ktorý tak zároveň znamená porušenie Ústavou SR zaručených procesných práv v spojení so súdnou ochranou práva.

19. K základným právam strany sporu, obsiahnutým v práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (o. i. veci R. T. proti Š., rozsudok zo dňa 9.12.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 18390/91, V. D. H. proti H., rozsudok zo dňa 19.4.1994, týkajúci sa sťažnosti č. 16034/90), judikatúry Ústavného súdu SR (sp. zn. I. ÚS 226/03 zo dňa 12.5.2004, III. ÚS 209/04 zo dňa 23.6.2004, sp. zn. III. ÚS 95/06 zo dňa

15.3.2006, sp. zn. III. ÚS 260/06 zo dňa 23.8.2006, sp. zn. III. ÚS 36/2010 zo dňa 4.5.2010, sp. zn. I. ÚS 114/08 zo dňa 12.6.2008), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojoľnosti).

20. Rovnako, podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach (4Cdo/34/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 5Obdo 87/2020, 8Cdo/152/2018, 3Obdo/75/2020), práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f) CSP.

21. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav (rovnako v 2Obdo/76/2021).

Vo veci konajúci senát najvyššieho súdu už vo svojom skoršom rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/33/2020 a obdobne 2Obdo/83/2020 poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. R II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005, z ktorých vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. V predmetnej veci podľa dovolacieho súdu práve o takýto prípad žalovaným nastolených argumentov významných pre rozhodnutie vo veci išlo. Aj pri zohľadnení skutočnosti, že k namietanej nepreskúmateľnosti rozhodnutia je zo strany dovolacieho súdu nevyhnutná zdržanlivosť pri zasahovaní do právoplatných rozhodnutí súdov nižšej inštancie a na mieste je tak reštriktívny prístup (k tomu viď aj 3Obdo/26/2020), vo veci rozhodujúci dovolací senát najvyššieho súdu konštatuje, že v prejednávanej veci je potrebné kasačným rozhodnutím zasiahnuť do právoplatného rozhodnutia súdu, keďže tento je vo vzťahu k žalovanému ústavne neudržateľný.

22. K predmetnému konštatovaniu uvádza dovolací súd nasledovné:

23. Dovolací súd prioritne uvádza, že ako opodstatnenú vyhodnotil žalovaným uvedenú námietku, a síce že odvolací súd sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal jeho argumentom, že napriek tomu, že odvolací súd (ako i súd prvej inštancie) vyhodnotili úkon ukončenia leasingových zmlúv zo strany žalobcu ako odstúpenie od zmluvy (aj keď bol tento úkon zo strany žalobcu označený ako výpoveď), považoval súd aplikáciu ustanovení týkajúcich sa výpovede leasingovej zmluvy obsiahnutých v bode 11.4.3 leasingových zmlúv pre následne finančné vysporiadanie v prípade predčasného ukončenia leasingu na základe výpovede zo strany žalobcu za správnu.

24. V kontexte k uvedenej dovolacej námietke žalovaného považuje najvyšší súd za dôležité upozorniť na

skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a rozhodnutie ako vecne správne potvrdil podľa § 387 CSP (bod 60. rozhodnutia krajského súdu). Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich jednotu (2Obdo/64/2021).

25. Súd prvej inštancie v bode 33. odôvodnenia svojho rozhodnutia uviedol, že pokiaľ ide o argument žalovaného, že hoci žalobca jednostranné právne úkony smerujúce k ukončeniu leasingových zmlúv nazval „Výpoveď“, v skutočnosti ide o odstúpenie od zmluvy, tento jeho názor je správny.

Žalovaný v odvolaní namietol skutočnosť, že okresný súd uveril argumentácii žalobcu ohľadom ukončenia leasingových zmlúv, ktoré boli podľa žalovaného ukončené odstúpením a nie výpoveďou, ako tvrdil žalobca a tiež nesúhlasí so spôsobom, ako sa súd vysporiadal s jeho námietkou ohľadom absolútnej neurčitosti samotného finančného vyúčtovania (bod 32 a 33 rozhodnutia). Nesúhlasil so záverom súdu, že žalobca a spoločnosť PRODUKT SK, s.r.o. si nároky z ukončených zmlúv upravili odlišne od § 351 Obchodného zákonníka v čl. 11.4.3 leasingových zmlúv a že si vôbec tieto nároky upravili v čl. 11.4.3.

Odvolací súd v bodoch 50. a nasl. svojho rozhodnutia zdôvodnil, že súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí mal za to, že pokiaľ aj žalovaný nazval právne úkony smerujúce k ukončeniu zmlúv „Výpoveď“, v skutočnosti ide o odstúpenie od zmluvy. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Cpjn 204/2007 dospel súd prvej inštancie k záveru, že ust. § 351 Obchodného zákonníka má povahu dispozitívnej normy a je prípustné, aby boli nároky strán pri odstúpení upravené leasingovou zmluvou odlišne. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v napadnutom rozhodnutí uviedol, že strany leasingovej zmluvy si svoje nároky upravili v čl. 11.4.3 dotknutých leasingových zmlúv v skutočnosti iba zdanlivo odchyľne od § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka. Odvolací súd v bode 51. svojho odôvodnenia následne vysvetlil, že v leasingových zmluvách mali strany dohodnutú jednak možnosť výpovede zo strany ČSOB Leasing, a.s., a to v čl. 11.4, v čl. 11.4.3 mali dohodnutú možnosť, čo je v prípade ukončenia zmluvy výpoveďou zo strany ČSOB Leasing, a.s. čo je si oprávnený účtovať ČSOB Leasing, a.s. a v čl. 11.4.4 zmluvy mali dohodnuté, že v prípade ukončenia zmluvy výpoveďou zo strany ČSOB Leasing, a.s., prijme ČSOB Leasing, a.s. vrátený/odobratý PL do svojho majetku v hodnote predajnej ceny bez DPH, prípadne vstupnou cenou PL bez DPH pri uzatvorení novej leasingovej zmluvy. Následne v čl. 11.5 a nasl. mali strany leasingovej zmluvy dohodnuté ukončenie leasingovej zmluvy odstúpením od leasingovej zmluvy za podmienok v zmluve uvedených. Odvolací súd následne uzavrel (bod 52. a nasl. odôvodnenia), že vzhľadom na uvedené je zřejmé, že súd prvej inštancie vychádzal pri určení nároku žalobcu správne z čl. 11.4 a nasl. predmetných leasingových zmlúv, v ktorých si strany leasingových zmlúv dohodli nároky žalobcu v prípade výpovede zo strany ČSOB Leasing, a.s. K námietke žalovaného, že v prípadoch leasingových zmlúv je potrebné vykonať vzájomné vysporiadanie ako následok odstúpenia od zmluvy a aplikovať ust. § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorého zanikajú všetky práva a povinnosti strán zo zmluvy a strany sú povinné navzájom vrátiť poskytnuté plnenia, keď leasingovému nájomcovi vzniká z tohto vysporiadania povinnosť vrátiť predmet leasingu žalobcovi, ale zároveň má leasingový nájomca v rámci vysporiadania po ukončení leasingového vzťahu nárok na zaplatenie výťažku z predaja predmetu leasingu, nie však v sume, za ktorú žalobca predmet leasingu z oboch leasingových zmlúv predal, ale v obvyklej trhovej sume, ktorá reálne odpovedá hodnote predmetných nehnuteľností, odvolací súd skonštatoval, že žalovaný v konaní nepreukázal jednak cenu predmetu leasingu v čase predaja zmluvy tak ako správne uviedol súd prvej inštancie a zároveň nešpecifikoval žiadne svoje nároky, na ktoré by mal nárok podľa jeho tvrdenia v prípade ukončenia leasingových zmlúv. Odvolací súd záverom v bode 54. svojho odôvodnenia opätovne zhrnul, že žalobca ukončil leasingové zmluvy výpoveďou, vyčíslil si svoje nároky v súlade s ust. čl. 11.4.3 leasingových zmlúv tak, ako správne poukázal vo svojom rozhodnutí súd prvej inštancie, keď dospel k správne právnemu záveru, že si strany leasingových zmlúv svoje nároky skutočne upravili v čl. 11.4.3 leasingových zmlúv.

26. Najvyšší súd súhlasí s dovolacou námietkou žalovaného, že odvolací súd nereagoval na zásadnú námietku žalovaného vznesenú v jeho odvolaní a síce neobjasnil, prečo ustanovenia leasingových zmlúv upravujúce práva a povinnosti zmluvných strán v prípade výpovede mali byť právnym základom pre vysporiadanie, ak právnym dôvodom ukončenia leasingových zmlúv bolo podľa vo veci konajúcich

súdov odstúpenie a nie výpoveď. Leasingové zmluvy pritom zreteľne odlišovali spôsob ukončenia zmluvy formou výpovede v bode 11.4. a formou odstúpenia v bode 11.5. Odvolací súd súhlasil s okresným súdom, keď uviedol, že s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. Cjn 204/2007, má ust. § 351 Obchodného zákonníka povahu dispozitívnej normy a je prípustné, aby boli nároky strán pri odstúpení upravené leasingovou zmluvou odlišne. Dovolací súd súhlasí so žalovaným, že odvolací súd potom, ako v zhode so súdom prvej inštancie správne vyhodnotil právny úkon, v dôsledku ktorého došlo k ukončeniu leasingových zmlúv ako odstúpenie od zmluvy (čl. 11.5 zmluvy) nevysvetlil, prečo nepostupoval v zmysle zmluvných dojednaní upravujúcich odstúpenie od zmluvy a s ním spojených nárokov vyplývajúcich z čl. 11.5. a nasl. zmluvy, hoci odvolací súd na čl. 11.5. leasingovej zmluvy v súvislosti s odstúpením od zmluvy v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazoval (vid bod 7. tohto uznesenia). Najvyšší súd uzatvára, že zdôvodnenie odvolacieho súdu, prečo použil zmluvné ustanovenia týkajúce sa výpovede napriek tomu, že leasingové zmluvy boli podľa názoru súdov ukončené odstúpením, je zásadnou a relevantnou otázkou, na ktorej závisí posúdenie oprávnenosti žalovaného nároku, a to s dôrazom na skutočnosť, že jediné ustanovenie leasingových zmlúv, ktoré pripúšťalo aplikáciu zmluvných ustanovení o výpovedi na prípad odstúpenia sa týkalo doručovania odstúpenia v bode 11.5.3. leasingových zmlúv.

27. Dovolací súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného a uvedený záver odvolacieho súdu hodnotí prinajmenšom ako zmätočný a nepreskúmateľný. Absencia náležitého zdôvodnenia, na základe ktorého súd došiel k záveru o použití zmluvných ustanovení týkajúcich sa výpovede zmluvy aj pre prípad odstúpenia od zmluvy, ktoré je v zmluve výslovne dojednané, je podstatnou vadou rozhodnutia a spôsobuje, že rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, z ktorého dôvodu došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP.

28. Reflektujúc na vyššie uvedené z pohľadu dovolacieho súdu predstavovala odvolacia argumentácia dovolateľa „podstatné tvrdenia uvedené v odvolaní“ (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP), na ktoré odvolací súd mal dať, avšak - ako je zrejmé z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku - nedal „špecifickú odpoveď“. Posúdenie veci odvolacím súdom sa teda v rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia z hľadiska žalovaným predostretej argumentácie neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých, pre vec skutkovo a právne relevantných otázok. Najvyšší súd je toho názoru, že odvolací súd rezignoval na poskytnutie súdnej ochrany žalovanému a svojím postupom v podobe nedostatočného a protirečivého odôvodnenia tomuto znemožnil realizáciu jemu patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (v tejto súvislosti dáva dovolací súd do pozornosti nález Ústavného súdu SR zo 17. augusta 2016 č. I. ÚS 317/2015) a konanie tak bolo zaťažené vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP. V uvedenej časti bolo preto dovolanie žalovaného nielen prípustné, ale aj dôvodné.

Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP:

29. Žalovaný, tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP má to, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky určenia rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy, pričom pri riešení tejto otázky sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/39/2021 zo dňa 07.12.2021, podľa ktorého možno ustáliť, že na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán pre prípad predčasného ukončenia leasingových zmlúv je potrebné aplikovať ustanovenie § 351 ods. 2 OBZ, za predpokladu ak sa strany od tohto dispozitívneho zákonného ustanovenia dohodou neodchýlia. V prejednávanej veci leasingové zmluvy neobsahovali úpravu nárokov strán pri odstúpení od zmluvy.

30. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (ust. § 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ust. § 432 ods. 2 CSP). Žalovaný prípustnosť dovolania opieral o ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a) CSP, avšak spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam § 432 až 435

CSP dovolacie dôvody nevymedzil tak, ako to predpokladajú tieto ustanovenia.

31. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP by mal dovolateľ vysvetliť /a označením rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky doložiť/, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, nezodpovedá kritériu uvedenému v ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

32. Dovolací súd uvádza, že právnou otázkou, ktorá je rozhodujúca pre splnenie zákonnej podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, sa rozumie otázka hmotnoprávna - ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine - ako aj otázka procesnoprávna, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení (k tomu viď aj 3Cdo/158/2017). Zároveň právnou otázkou (od ktorej vyriešenia záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová) je potrebné koncipovať jednak spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, no zároveň aj dostatočne všeobecným spôsobom tak, aby vôbec bolo možné konštatovať, že vo vzťahu ku konkrétnej otázke skutočne existuje alebo neexistuje ustálená/rozdielna rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak dovolanie nespĺňa predmetné podmienky, dovolací dôvod podľa § 432 CSP nie je vymedzený spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo predstavuje zákonný dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

33. Dovolací súd preskúmaním dovolania žalovaného v prvom rade konštatuje, že v ňom absentuje jednoznačné vymedzenie právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu s tým, že túto nie je možné jednoznačne vyvodíť ani z obsahu podaného dovolania s dôrazom na jej všeobecné znenie. Dovolanie žalovaného opreté o nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľa. Dovolací súd súčasne dodáva, že konštatovanie dovolateľa o nesprávnom právnom posúdení „otázky určenia rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy“ nie je možné považovať za dostatočne vymedzený nedostatok právneho posúdenia odvolacím súdom, ktorým malo dôjsť aj k odklonu od rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR rozhodnutím sp. zn. 5Obdo/39/2021 zo dňa 07.12.2021.

34. Naviac dovolateľ tvrdí, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/39/2021 zo dňa 07.12.2021, podľa ktorého možno ustáliť, že na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán pre prípad predčasného ukončenia leasingových zmlúv je potrebné aplikovať ustanovenie § 351 ods. 2 OBZ, za predpokladu ak sa strany od tohto dispozitívneho zákonného ustanovenia dohodou neodchýlia. Najvyšší súd s potrebou zdôraznenia nedostatku kľúčovosti dovolateľom tvrdeného nesprávneho posúdenia veci odvolacím súdom (rovnako viď bod 38. a nasl. tohto rozhodnutia) zdôrazňuje, že v prejednávanej veci však oba vo veci konajúce sudy zhodne uzavreli, že si strany tieto nároky skutočne upravili (v skutočnosti iba zdanlivo odchylné od § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka) v článkoch 11.4.3 dotknutých leasingových zmlúv.

Prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP:

35. Žalovaný, tvrdiaci prípustnosť svojho dovolania v zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP namieta, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia nasledovných troch právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte neboli vyriešené:

- Je možné na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy aplikovať ustanovenia o výpovedi bez toho,

aby to bolo dohodnuté medzi zmluvnými stranami?

- Je žalobca v postavení leasingového prenajímateľa povinný preukázať obvyklú cenu predmetu leasingu v čase jeho predaja, ak žalobca tvrdí, že má nárok na zaplatenie konkrétnej sumy z finančného vysporiadania po predčasnom skončení leasingu?

- Je žalobca v postavení leasingového prenajímateľa povinný preukázať, že postupoval pri predaji predmetu leasingu v rámci finančného vysporiadania s náležitou starostlivosťou, ak žalobca tvrdí, že má nárok na zaplatenie konkrétnej sumy z finančného vysporiadania po predčasnom skončení leasingu?

36. Vo vzťahu k prvej dovolacej otázke žalovaný tvrdí, že odvolací aj prvostupňový súd nesprávne aplikovali na vysporiadanie po predčasnom ukončení leasingu ustanovenie leasingových zmlúv týkajúcich sa výpovede zmluvy (nie odstúpenia), čo malo za následok nesprávne posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu v konaní. Žalovaný má za to, že aplikácia správneho zákonného resp. zmluvného ustanovenia na spôsob vysporiadania strán pri predčasnom ukončení leasingu má kľúčový význam pre posúdenie nároku žalobcu, nakoľko v prípade aplikácie zásad § 351 ods. 2 OBZ na finančné vysporiadanie a nie ustanovení o výpovedi by žalobca nárok z finančného vysporiadania nepreukázal.

37. Žalovaný v rozhodovanej veci vyvodzoval prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Uvedený dôvod prípustnosti dovolania predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016 dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

38. V rozhodovanej veci dospel dovolací súd k záveru, že žalovaným nastolená právna otázka nie je otázkou kľúčovou, resp. je otázkou hypotetickou, ktorá nie je rozhodujúca pre rozhodnutie vo veci samej. Dôvodom pre rozhodnutie vo veci samej nebolo vyriešenie žalovaným sformulovanej právnej otázky. Z jej znenia vyplýva, že žalovaný sa snaží navodiť dojem, že konajúce súdy na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy, napriek jej predčasnému ukončeniu na základe odstúpenia, aplikovali na vec ustanovenia o výpovedi leasingovej zmluvy napriek tomu, že toto nebolo dohodnuté (upravené) medzi stranami. Najvyšší súd už v bode 34. vyššie tohto uznesenia s potrebou zdôraznenia nedostatku kľúčovosti dovolateľom tvrdeného nesprávneho posúdenia veci odvolacím súdom zdôraznil, že v prejednávanej veci však oba vo veci konajúce súdy zhodne s odkazom na stanovisko NS ČR zo dňa 8.9.2010, sp. zn. Cpjn 204/2007 uzavreli, že si strany tieto nároky skutočne upravili (v skutočnosti iba zdanlivo odchylné od § 351 ods. 2 Obchodného zákonníka) v článkoch 11.4.3 dotknutých leasingových zmlúv. Odpoveď na otázku, či je možné na určenie rozsahu práv a povinností zmluvných strán leasingovej zmluvy v prípade jej predčasného ukončenia na základe odstúpenia od zmluvy aplikovať ustanovenia o výpovedi bez toho, aby to bolo dohodnuté medzi zmluvnými stranami, nie je pre rozhodnutie vo veci kľúčová, keď oba vo veci konajúce súdy zhodne uzavreli, že uvedené medzi stranami dohodnuté bolo.

39. Dovolací súd uvádza, že pre posúdenie - či ide o právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej - a teda aj pre posúdenie prípustnosti dovolania, nie je rozhodujúci subjektívny názor strany sporu, že daná právna otázka môže byť pre ňu rozhodujúca, ale výlučne záver súdu rozhodujúceho o jej dovolaní.

40. Vo vzťahu k druhej a tretej dovolacej otázke nastolenej žalovaným najvyšší súd uvádza, že obe sú otázkami týkajúcimi sa unesenia dôkazného bremena. Žalovaný sa pýta, či je žalobca v postavení leasingového prenajímateľa povinný preukázať obvyklú cenu predmetu leasingu v čase jeho predaja a to, že postupoval pri predaji predmetu leasingu v rámci finančného vysporiadania s náležitou

starostlivosťou, ak žalobca tvrdí, že má nárok na zaplatenie konkrétnej sumy z finančného vysporiadania po predčasnom skončení leasingu.

41. Dovolací súd zdôrazňuje, že dovolací dôvod v zmysle ust. 421 ods. 1 CSP je v dovolaní argumentačne úzko prepojený s dovolateľom tvrdeným dôvodom prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd prioritne uvádza, že namietaným nesprávnym právnym posúdením (§ 432 ods. 1 CSP) sa dovolací súd už nemohol zaoberať pre vady zmätočnosti skonštatované vyššie, nakoľko v okolnostiach rozhodovaného sporu by posudzovanie nastolených právnych otázok bolo predčasné.

42. Napriek uvedenému považuje za dôležité pripomenúť, že súd prvej inštancie v bode 21. svojho rozhodnutia zdôvodnil, že pokiaľ žalovaný argumentoval tým, že žalobca predmety leasingu predal za výrazne podhodnotenú cenu, žiada sa uviesť, že zo stanoviska NS ČR zo dňa 8.9.2010, sp. zn. Cpnj 204/2007, ECLI:CZ:NS:2010:CPJN.204.2007.1 vyplýva, že „Pri predaji predmetu leasingu je leasingový prenajímateľ povinný postupovať s náležitou starostlivosťou. Pokiaľ by sa predajná cena predmetu leasingu podstatne odchyľovala od obvyklej ceny, je potrebné pri odpočte vychádzať z tejto obvyklej ceny. Rovnako v prípade, že by si leasingový prenajímateľ predmet leasingu ponechal, patrí leasingovému nájomcovi obvyklá cena vráteného predmetu leasingu“. Pokiaľ by žalovaný právne relevantným spôsobom namietal, že žalobca pri predaji nepostupoval ako riadny hospodár, s náležitou starostlivosťou a že odpredal predmet leasingu za neprimeranú cenu, dôkazné bremeno by sa prenieslo na žalobcu. V súdnej veci však podľa názoru súdov žalovaný v konaní nepreukázal, že v deň predaja predmetných nehnuteľností, t. j. k 14.07.2016 bola ich všeobecná hodnota vyššia ako 500.000,- Eur a súd nemal pri výpočte výsledného dlhu dôvod vychádzať z inej kúpnej ceny, než aká bola dohodnutá v kúpnej zmluve zo 14.07.2016. Súd nemal preukázanú správnosť záveru žalovaného, že je vylúčené, aby sa hodnota predmetných nehnuteľností v priebehu 4, resp. 6 rokov znížila o viac ako polovicu, ktoré tvrdenie žalovaný nepreukázal žiadnymi relevantnými dôkazmi. Pre rozhodnutie v súdnej veci bola relevantná cena k júlu 2016, pričom dokumenty predložené žalovaným (odborné vyjadrenie č. 33/2018 (č. l. 235) a znalecký posudok Ing. Miroslava Smatanu č. 78/2018 (č. l. 231)) preukazujú hodnotu nehnuteľností až k máju 2018. Preto súd svoj záver o hodnote nehnuteľností založil na jedinom v spise sa nachádzajúcom dôkaze, ktorý sa týka ceny nehnuteľností k júlu 2016 - t. j. na kúpnej zmluve uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou LF REAL ESTATE. Pokiaľ teda žalovaný v konaní tvrdil, že žalobca predmety leasingu predal za výrazne podhodnotenú cenu, bolo na ňom, aby v konaní predložil dôkazy preukazujúce hodnotu nehnuteľností k júlu 2016, nie až k máju 2018, ktorým následkom by bolo prenesenie dôkazného bremena na žalobcu. Dovolací súd v tejto súvislosti odkazuje i na bod 6. odôvodnenia svojho rozhodnutia.

43. Žalovaný svojím dovolaním napáda i II. výrok rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým tento odvolanie žalovaného proti napadnutej II. výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. k. 8Cb/7/2018-635 zo dňa 7. decembra 2022 odmietol podľa § 386 písm. b) CSP ako podané neoprávnenou osobou. Vo vzťahu k uvedenému dovolateľ nepredostrel žiadnu dovolaciu argumentáciu. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie i v rozsahu jeho IV. výrokovej vety, avšak voči uvedenému neposkytol žalovaný žiadnu odvolaciu (ani dovolaciu) argumentáciu.

44. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru o prípustnosti a dôvodnosti dovolania žalovaného podľa § 420 písm. f) CSP, z dôvodu ktorého dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v časti jeho prvého a tretieho výroku zrušil (§ 449 ods. 1 CSP). Keďže dôvody, pre ktoré bol zrušený rozsudok odvolacieho súdu sa vzťahujú aj na rozsudok súdu prvej inštancie, dovolací súd aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti a rýchlosti konania (čl. 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku) konštatuje, že nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu v predmetnej jeho časti. Preto dovolací súd zrušil aj rozsudok súdu prvej inštancie v časti jeho prvého a tretieho výroku (§ 449 ods. 2 CSP) a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 450 CSP), v ktorom sa súd vysporiada s vytknutými vadami zo strany žalovaného a v odôvodnení rozhodnutia uvedie všetky skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (vid bod 25. a nasl. tohto rozhodnutia). V ďalšom konaní je súd nižšej inštancie právnym názorom dovolacieho súdu

viazaný (§ 455 CSP).

45. Podľa § 453 ods. 3 CSP o trovách pôvodného konania, ako aj dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie.

46. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.